

[מרגש: הנב' רחל הבר תה' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צצ'ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש]

89. יעשה שלום עליינו

לרגל סיוםה של שנת השבע, נגישי כמה פרקים של 'מנה אחרון' לשנה מיוחדת זו

לאחר שהבין יכול היה גם לדבר. להoir צדדים נוספים, לספר על המעליה העצומה של השלום ועל הזכות של הסליחה. בשיחות ארוכות שערך עם כל אחד מן הצדדים, ביקש מהם לדבוק במצוותיו של הקב"ה ולסלוח. "אנחנו מתחננים לבורא עולם שישיב לנו 'שלחתני'. רק תחשוב איזה פתחון זה יהיה לך כשתאמר גם אתה 'שלחתני'. כתהלך בדרכיו. מה הוא רחום אף אתה רחום. מה הוא סולח. גם אתה סולח, תחשוב על זה", התהנן לכל אחד מהם בנפרד.

*

יוםיים, יומיים תמים של ראש השנה השקיע בעלי בהשכנת השלום. יומיים של ויותך על אמרית שני ספרי תהילים שהוא רגיל לסימן מידי שנה, יומיים של הליכה מאחד לשני, יומיים של הקדשת כל הזמן היקר להאזנה, לפויס ולשיכוך בעסים. הוא נקט בדרךו של אהרון הכהן ברגישות ובחכמה, רודף את השלום.

ההשכעה והרצון נשאו פירות. לאחר תפילה ערבית של מוצאי ראש השנה, לחזו שני האנשים ידים. יריבות של שנים ארוכות פינתה את מוקומה שלום ולאחווה.

*

לאורך היוםים האלה, לא ידעתו כלל מכל הסיפור הזה, מכל מה שהתגלל דרך פרובוליה של מייל, רק כשראיתית את בעלי במוצאי החג מair, שמח ומושר, הבנתי שיש כאן סיפור גדול ולא יכולתי יותר לצלוא את סקרנותי. בלי שמות כמובן ובלי פרטים, הוא סיפר לי אז את כל הסיפור הזה.

"את מבינה, אנחנו רצינו לעשות מעשה טוב אחד והקדוש ברוך הוא גלגל לידי מעשה טוב נוסף", אמר ברגשה, "שכר מצוה - מצוה".

ואני דוקא חשבתי לעצמי, שיש כאן דבר נוסף, מסר עצום לנו. בעלי יכול היה לשמע את הדברים, לעקור מליבו אנהה, להצטער על עצם המרيبة ולעבורי הלאה לסדר היום. כל הסיפור הזהلاقה לא היה מעוניינו... אבל אדם צריך להיות תמיד בידיעה ששם דבר בעולם אינו קורה סתום. אם באופן שמיימי התגלל נושא לפתחו הרוי שמוות עליו לטrho ולבועל בו וכך להביא את העולם למקום מתוקן יותר. שתהא כתיבה וחתימה טובה לנו.

תשבי תשס"ט מיד לאחר תפילה ערבית ניגש בן אדם אל בעלי, היה זה אותו איש שסרב לחתום על שטר הפרוחבול. "הרבה, אני מקווה שהסתדרת", פתח בדברים. "הסתדרת ברכך ד", הרגעע אותו בעלי בחביבות. "אני רוצה להסביר מושרו", התגמגם האיש במובכה, "פשוט, אני והאיש שהיה איתך מסוכסים כבר שנים ולא מדברים זה עם זה כלל. בעבר היינו מיודדים מאוד ובעקבות תקנית מסוימת, נוצר קרע ואין ביןנו קשר. לבקש ממני לחתום על אותו שטר פרובול אותו, זה בלתי... בלתי אפשרי".

בלתי אפשרי? בעלי חש כמה שקיבל חבטת אגרוף בלבו. איך יכול להיות שני אנשים מסוכסים עד כדי כך שאינם יכולים לחתום יחד על שטר פרובול? כיצד יתכן שבוערת אש מחלוקת שכזו?

הוא נפרד מהאיש לשлом וליבו כבד עליו. מאוד מאוד כבד. כשחזר הביתה ראתה אותו מהורהר, מוטרד ומוכנס. בראש השנה הוא שרווי מואז ומתמיד בכובד ראש וברצינות מיוחדת אך הפעם הוא היה שונה. ידעתו שימושו אחר, לא ידעתו לפרש את מה שראיתי.

למהurat לא חזר בעלי הביתה בזמן הפסקה. לא דאגתי אך גם לא ידעת מה קורה. שמתי לב שימושו עבר עליו וניסיתי לגשש, חשבתי שהוא אין חש בטוב ולא משתף בהרגשותו. בעלי שלל את הדברים, הוא מרגיש טוב ולייבו רק לסדר מהשו. לא ידעתה במה מדובר, לא הבנתי מה דחווף כל כך לסדר בראש השנה, אך סמכתי עליו.

מיד לאחר הסעודה יצא בעלי שוב ולאחר אמרית "תשליך" שוב התעכב. היום שלו נסוב סביב עניין שלא ידעת מהו, כשניסיתי לשאול הוא התהמך. הבנתתי בכך והחלטתי להניח לו.

*

"אני מבין, אני מבין", הנהן בעלי מול האיש הכאב שיישב מולו. באותה הבנה הוא הנהן גם מול האדם השני. את כל לייבו נתן להיות 'מייצר עימיהם'. מבין את הכאב, שומע על הפגיעה הנושנה ההייא ומוביל, באמות מבין.

